

Sygn. akt IV U 412/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Zalasieński

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania B. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 5 kwietnia 2018 r. (Nr (...))

w sprawie B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do świadczenia przedemerytalnego

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala B. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 22 lutego 2018 roku;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz ubezpieczonej B. K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 412/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 5 kwietnia 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2017r. poz. 2148 ze zm.), odmówił B. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego, wskazując iż rozwiązanie stosunku pracy nie nastąpiło z przyczyn dotyczących zakładu pracy, lecz na wniosek ubezpieczonej (decyzja ZUS k. 16 akt rentowych).

Odwołanie od w/w decyzji złożyła B. K., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej prawa do świadczenia przedemerytalnego. W uzasadnieniu ubezpieczona podniosła, iż nie zgadza się z rozstrzygnięciem organu rentowego, gdyż rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z winy pracodawcy, w związku z czym przysługuje jej prawo do świadczenia przedemerytalnego (odwołanie ubezpieczonej k. 2-8 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz podnosząc, iż nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i uwzględnienia odwołania (odpowiedź organu rentowego k. 18 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 lutego 2018r. B. K., urodzona (...), wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o świadczenie przedemerytalne (wniosek k. 1 akt rentowych). Organ rentowy ustalił, iż B. K. posiada łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 36 lat, 4 miesiące i 5 dni oraz ukończyła wiek 52 lat i 11 miesięcy. Do wniosku o świadczenie przedemerytalne ubezpieczona dołączyła zaświadczenie, wydane 20 lutego 2018r. przez Powiatowy Urząd Pracy w M., stwierdzające, że przez 180-dni, tj. od 3 sierpnia 2017r., była zarejestrowana jako osoba bezrobotna i pobierała zasiłek dla bezrobotnych. W tym okresie ubezpieczona nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zawodowej (zaświadczenie k. 7 akt rentowych). B. K. przedłożyła również świadectwo pracy wydane przez A. W., prowadzącą działalność gospodarczą po firmą (...) (świadectwo pracy k. 3-5 akt rentowych). W dokumencie tym wskazano, iż ubezpieczona była zatrudniona przez A. W., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) w okresie od 1 grudnia 2007r. do 31 października 2010r. w wymiarze 1/2 etatu oraz od 1 listopada 2010r. do 30 czerwca 2017r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia na podstawie art. 30 par. 1 pkt. 3 kodeksu pracy w związku z art. 58 § 1¹. Wobec powyższych ustaleń, zaskarżoną decyzją z dnia 5 kwietnia 2018r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do świadczenia przedemerytalnego (decyzja ZUS k. 16 akt rentowych).

W toku postępowania Sąd ustalił, iż przyczyną rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przez B. K. było ciężkie naruszenie przez pracodawcę podstawowych obowiązków wobec pracownika – braku należnego wynagrodzenia, w tym za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nieudzielanie urlopu w odpowiednim wymiarze (zeznania B. K. k. 25 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej okazało się zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

W myśl art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn.

Ponadto, świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie określonej w ust. 1 po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych, o którym mowa w ustawie o promocji zatrudnienia, jeżeli osoba ta spełnia łącznie następujące warunki: nadal jest zarejestrowana jako bezrobotna; w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej, w rozumieniu ustawy o promocji zatrudnienia, albo zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych lub złoży wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia, czy do rozwiązania stosunku pracy doszło z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Okoliczność ta rzutowała bowiem na przyjęcie podstawy prawnej rozstrzygnięcia o zasadności odwołania B. K..

Stosownie do art. 2 ust. 1 pkt. 29 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, pod pojęciem przyczyn dotyczących zakładu pracy rozumie się: rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000 i 1076), w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników: rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska

pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych: wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy; rozwiązanie stosunku pracy przez pracownika na podstawie art. 55 rozwiązanie bez wypowiedzenia umowy o pracę przez pracownika § 11 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy z uwagi na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika;

Nie budzi wątpliwości, iż do ustawowych obowiązków pracodawcy zaliczają się: obowiązek wypłaty wynagrodzenia za pracę oraz udzielanie pracownikowi urlopów wypoczynkowych. Nierespektowanie powyższych powinności stanowi ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika.

W konsekwencji przyjąć należy, iż ubezpieczona spełnia wszystkie przesłanki przyznające prawo do świadczenia przedemerytalnego. B. K. rozwiązała umowę o pracę z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy oraz udowodniła okres ubezpieczenia o łącznej ilości: 36 lat, 4 miesiące i 5 dni.

W tym miejscu stwierdzenia wymaga, iż B. K. spełniła także pozostałe warunki do nabycia prawa do świadczenia emerytalnego, stosownie do treści art. 2 ust. 3 pkt 1-3 przywołanej ustawy, tj. po upływie co najmniej 180 dni pobierania zasiłku dla bezrobotnych nadal była zarejestrowana jako bezrobotna, w okresie pobierania zasiłku dla bezrobotnych nie odmówiła bez uzasadnionej przyczyny przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej oraz złożyła wniosek o przyznanie świadczenia przedemerytalnego w terminie nieprzekraczającym 30 dni od dnia wydania przez powiatowy urząd pracy dokumentu poświadczającego 180-dniowy okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych.

Tym samym ubezpieczona, w myśl art. 7 ust. 1 powyższej ustawy, nabyła prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia następnego po dniu złożenia wniosku o świadczenie, tj. od dnia 22 lutego 2018 r.

Mając na uwadze powyższe, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania Sąd oparł na wynikającej z art. 98 § 1 kpc zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu. Dlatego też z mocy art. 98 § 3 kpc w zw. z art. 99 kpc oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.